

„To je všechno, co jsi viděl?“ zeptala se Judy. „Jen hlavu?“

„Ne, ne, viděl jsem ho celého,“ prozradil David. „Měl na sobě červenou kostkovanou košili. Levý rukáv byl celý roztržený. Kalhoty měl otrhané na cáry. Měl na sobě staré modré džíny, jakoby seprané. Na levém koleni kalhot byla díra. Vyděsil mě, jak už jsem říkal Alanovi, protože vypadal šíleně, jako by mi chtěl ublížit.“

„Byl pevný nebo transparentní?“ zeptal se Arne.

„Co to znamená *transparentní*?“ zeptal se David.

„Průhledný,“ pomohla mu matka.

„Viděl jsem přes něj kus místnosti, ale ne moc. Byl většinou pevný. Když jsem ho spatřil poprvé,“ pokračoval David, „jen tam tak stál, jako by chtěl, abych si ho všimnul. Myslel jsem, že je nepohyblivý. Ale pak se jeho paže, jeho levá paže, začala zvedat. Zvedl ji celou, ukázal na mě prstem a zíral na mě.“

„A pak?“ zeptala se Judy.

„Pak na mě promluvil. Namířil prst přímo na mě a řekl – *„Měj se na pozoru!“*“

„*Měj se na pozoru?*“ opakovala Judy nevěřičně.

„Tak dost,“ prohlásila Debbie. „To je nějaký vtip, Alane? Protože to vůbec není legrační!“

„Mluví pravdu,“ řekl Alan. „A říká vám mnohem víc, než řekl předtím mně.“

„Co se stalo potom, Davide?“ zeptal se Arne.

„Pak už nic moc. Tak trochu ustoupil a zmizel.“

„Řekl něco jiného než *Měj se na pozoru?*“ zeptal se Alan svého bratra.

„Ne-e. To je všechno, co řekl – aspoň během odpoledne.“

„Co to znamená?“ zeptala se Judy chvějícím se hlasem. „Ta věc na tebe mluvila *znovu*?“

„No jo, mami, to je právě to,“ oznámil Alan. „David říká, že zrovna teď vidí dovnitř toho domu.“

„A dokážu víc než to,“ řekl David zlověstně.

„O čem to mluvíš? Co dokážeš?“ dožadovala se Judy.

„Uklidni se, mami,“ přerušil ji Alan.

„Dost!“ řekl Arne pevně. „Chci slyšet zbytek. Chci vědět, co se tam má dít.“

„Nechci sedět tady. Chci si sednout na pohovku,“ řekl David a začal být podrážděný. Všichni tedy vstali a přemístili se do obývacího pokoje.

„Dobře?“ zeptal se Arne. „Tak pokračuj, Davide. Kdy to s tebou znova mluvilo? A co se děje s Georgem?“

„Tuhle část jsem Alanovi neřekl, protože *on* mi přikázal, abych nikomu neříkal, že tam je,“ prozradil David. „Řekl mi to dnes večer, poté, co jsem si lehl do postele a zavřel oči.“

„Kdo ti to řekl – ten starý muž?“ zeptala se Judy.

„Už to není starý muž. Když slunce zapadlo, změnil se. Teď je jiný. Nevidím ho moc jasně. Ale má nyní tělo celé červené a jeho tvář je velká a bílá s černýma očima. A na čele mu narostly *roh*y.“

„Dobrý bože!“ vydechla Judy, vyděšená tím, co David řekl.

Debbie nervózně vytáhla cigaretu a zvedla zapalovač z konferenčního stolku. Když jí cvakla, plamen vyšlehl až ke stropu. Incident skončil ve vteřině, ale všichni zůstali zírat v úžasu.

„Je tady!“ vykřikl Alan.

„Ne, není,“ odpověděl David klidně. „Je pořád v domě s vodní postelí.“

„Davide, přikázal ti, abys s námi nemluvil. Řekl ti ještě něco?“ zeptal se Arne.

„Ano,“ řekl David neochotně. „Řekl mi, abych... abych sundal obrázek svatého Michaela ze stěny v mé ložnici. A taky chce, abychom odnesli z domu všechny krucifixy. Řekl mi, že když to neudělám, potrestá mě.“